

сандъци. Наблизо приказватъ войници, прѣх-
тятъ коне, — една смѣсена глѣчка, която се
отдалечава и глѣхне изъ пространния лагеръ.
Около насъ навсѣкжде сж войници. Подъ
звездното небе, въ мрака на нощта, тѣ сто-
ятъ сега около малки огньове, трепетнитѣ от-
ражения падатъ върху загорѣлитѣ лица, върху
изправенитѣ наблизо пушки. Вчера тѣ сж
били въ боя, вчера още сж гледали въ са-
мото лице на смъртта. Мнозина отъ тѣхъ
вече ги нѣма. Но тѣ сж спокойни, весели и
смѣли. Чувствува се тая сурова, колективна
мощъ на маситѣ, която се издига надъ всички
нужди и лишения, издига се надъ стихиитѣ на
природата и надъ смъртта.

Къмъ полунощъ ни събуждатъ. Тревога?
Може би тѣ настѣпватъ? Ние ставаме, го-
тови и примирени предъ всичко, което би
могло да се случи. Но поне сега ни събуж-
даха за нѣщо приятно и добро. Трѣбвало
полкътъ да се премѣсти въ Провадия. Пози-
цията е заета отъ 1. бригада, и тая нощъ вой-
ниците можах да прекаратъ подъ стрѣха.
Отиваме въ селото и заемаме сжщитѣ квар-
тири, които имаме преди боя. Само преди
три дни бѣхме тукъ. Преди три дни, тукъ въ
единъ хубавъ день, ние безгрижно се раз-
хождахме, малката камбана биеше и войни-
цитѣ на дълга върволица отиваха къмъ ста-
рата пещерна черква. Три дни само. Мно-